

ת"פ 7771/09/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד מ ח

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 7771-09-13 מדינת ישראל נ' ח
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י

ע"י ב"כ עו"ד יניב המי

נ ג ד

מ ח

ע"י ב"כ עו"ד גיל באייער

הכרעת דין

כתב האישום וגדר המחלוקת

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת וש ח (להלן - המתלונן) נשואים זה לזה והתגוררו יחד ברח' .. (להלן - הבית). כשבועיים וחצי עובר ליום 16.12.12, בבית, בעקבות ויכוח שנסב על סרובה של הנאשמת לאפשר למתלונן לצאת לעבודה, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך ששרטה וצבטה אותו בזרועו השמאלית וכן דחפה את המתלונן ובעטה בו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן המאטומות רחבות בזרועו השמאלית.

3. בישיבת המענה לכתב האישום הודתה הנאשמת בעובדות ואולם טענה כי פעלה מתוך הגנה עצמית. לטענתה, המתלונן דחף אותה, לאחר מכן היכה בראשה, כל זאת כשהיא אוחזת בבתם התינוקת, מתכנסת במקומה ומתגוננת, "ויתכן שככל הנראה כך נגרמו החבלות של המתלונן, בצורה של בעיטה ושריטות" (עמ' 1-2).

משכך נשמעו הראיות בתיק.

4. מטעם התביעה העידו המתלונן ומר ע ח (אביו של המתלונן). כן הוגשו בהסכמה הודעות שתי שכנות - גב' י ע וגב' א ל - המתגוררות בסמיכות לבית הנאשמת והמתלונן.

מטעם ההגנה העידו הנאשמת, גב' א כ (אמה של הנאשמת), גב' א ח (אחותה של הנאשמת), גב' ב כ צ (חברת ילדות) וגב' ל ג (גובת הודעת המתלונן).

5. ב"כ הנאשמת ביקש לזכותה ממספר טעמים שאלה עיקריהם - המתלונן השתהה בהגשת התלונה, כשלישהיו זה לא ניתן הסבר מניח את הדעת; מהימנותו של המתלונן מוטלת בספק שכן הכחיש ארוע קודם של איום בנשק כלפי הנאשמת, ארוע שלגירסת ההגנה הוכח; עדותו בבית המשפט סתרה דברים שמסר בהודעתו; הנאשמת היא זו שחוותה אלימות מצד המתלונן ונמנעה מלהתלונן על כך במשטרה; החבלות שנגרמו לנאשם הן תוצאה של הגנה עצמית.

קביעת עובדות וממצאי מהימנות

6. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים שהוגשו לעיוני, אני קובע כי אשמתה של הנאשמת הוכחה מעבר לספק סביר ועל כן יש להרשיע אותה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. הרשעתה של הנאשמת מתבססת על עדותו של המתלונן, אשר היתה אמינה ומהימנה עלי, וכן על חיזוקים שנמצאו לה, דוגמת הודעותיהן של השכנות, א ל (2/ת) וי ע (3/ת), עדות א המתלונן, מר ע ח ותמונות החבלות שנגרמו למתלונן (5/ת).

מנגד, גירסת הנאשמת לא הותירה בי רושם אמין, נמצאה סתירה מהותית בין גירסתה בבית המשפט להודעתה במשטרה (1/ת) וניכר היה כי עדותן של עדות ההגנה שהובאו מטעמה - אמה ואחותה - היו מוטות לטובתה. זאת ועוד, עדת ההגנה הנוספת לא תמכה בגירסת הנאשמת.

עדות המתלונן והחיזוקים לה

7. כאמור, עדותו של המתלונן הותירה בי רושם אמין. התרשמתי כי המתלונן מסר דברים כהווייתם, הוא לא הפריז בתיאור הארועים וניכר היה בו שהוא נבון ממעמד מתן העדות ומן העובדה כי הוא מתלונן בעבירת אלימות במשפחה בגין אלימות שהופנתה כלפיו מצד אשתו.

המתלונן, כבן 27 שנים, מסר 3 הודעות במשטרה. לדבריו, במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגורר כחצי שנה ב... יחד עם הנאשמת ובתם .. (עמ' 3). את הנאשמת הכיר כשהיה בן 18 והיא בת 15. הם נישאו בשנת 2012 (עמ' 4, ש' 1). במועד הרלוונטי, עבד בעסק משפחתי, .. בבקרים ובערבים. הנאשמת לא השלימה עם עובדה זו ואמרה לו שהיא לא מוכנה שיצא לעבודה, "התחילה לצעוק ולהשתולל" (עמ' 3, ש' 22). לדברי המתלונן, כל השכנים שמעו את הצעקות ויצאו מבתיהם. "היא היתה עושה פדיחות בשכונה. היא היתה מרביצה, מקללת, יורקת ולא נותנת לי ללכת. היא היתה חוסמת אותי ומתחילה לצעוק אם תלך לא תראה את הילדה יותר" (עמ' 3, ש' 23). התנהגותה של הנאשמת גרמה למתלונן לגשת למשטרה ולהגיש כנגדה תלונה, על מנת "לפרק את החבילה וללכת".

לגבי הארוע נשוא כתב האישום, סיפר המתלונן:

"היינו בבית, בסביבות השעה 19:00, באתי לצאת לעבודה, והיא מנעה ממני ללכת לעבודה, היא התחילה לצעוק, אמרה לי אני מפחדת להישאר לבד בבית. כשבאתי לצאת היא התחילה לחסום אותי עם הדלת, החזיקה את הילדה ביד... היא מנעה ממני לצאת מהבית והתחילה לצעוק, לצבוט ולקלל. היא התחילה להגיד לי מטומטם, אתה לא תצא מהבית, לא תשאיר אותי לבד בלילה, אני לא מוכנה שתלך... שאלתי אותה מי יפרנס את הבית את לא עובדת, לא עניין אותה שום דבר... לא עשיתי כלום. אני לא יכול לעשות שום דבר. אין

מה לעשות. הגנתי על עצמי אבל זה לא עזר, היא התחילה לצעוק בבית והתחילו לבוא שכנים ולשאול שאלות, לא נעים, פדיחה... (עמ' 4, ש' 5-25).

המתלונן מסר כי לבסוף, לא הלך לעבודה ונאלץ להישאר בבית. הוא הכחיש כי תקף את הנאשמת. השכנות יוא שמעו את הצרחות ובאו לשאול מה קרה. הן רצו להזמין משטרה ולאחר שהבינו את פשר הדברים הלכו. המתלונן לא הזמין משטרה באותו היום, שכן מדובר באשתו, אולם לא יכול היה לעמוד בכך יותר ולבסוף הגיש תלונה. כיום, נמצאים המתלונן והנאשמת בהליכי גירושין שהחלו כחודשיים לאחר הארוע. התלונה הוגשה לפני הפתיחה בהליך הגירושין (עמ' 5).

המתלונן הכחיש את דברי הנאשמת בהודעתה (ת/1) לפיהם היא חיה בצל הטרור בבית וכי נהג כלפיה באלימות, באיומים ובהפחדות. לטענתו, היה חבר של הנאשמת במשך 7 שנים וכל אחד גר אצל ההורים שלו. בשלב מסוים, נפרדו וחזרו, מספר פעמים, ולאחר זמן מה ביקשה הנאשמת לחזור אליו והמתלונן הסכים. לדבריו, הוא הסכים להתחתן עמה בשל העובדה שנכנסה להריון (עמ' 5).

המתלונן אף הכחיש את דברי הנאשמת בהודעתה (ת/1) לפיהם בעת שהיה חייל, בזמן ששהה בחדר יחד עם הנאשמת וחברתה ב, היה עצבני וכיוון את רובהו מסוג M-16 כלפי הנאשמת ואף דרך אותו. הוא גם הכחיש כי הנאשמת פנתה בענין זה לאמה ששוחחה עמו או כי התנצל בפני האם.

לדברי המתלונן, הוא הגיש תלונה במשטרה גם כנגד אביה של הנאשמת, אשר איים עליו כי אם לא יחזיר את הנאשמת הביתה הוא ירביץ לו ו"יקרע" אותו (עמ' 7).

המתלונן שלל את האפשרות כי החבלות שנגרמו לו הן כתוצאה מעבודתו בכלבייה של אביו (עמ' 8).

המתלונן ציין כי השכנות הגיעו לביתו, שאלו אותו לפשר הצעקות במחשבה שהוא מכה את הנאשמת. המתלונן ציין בפניהם כי הנאשמת מנעה ממנו ללכת לעבודה. תוך כדי שהמתלונן משוחח עם השכנות, החלה הנאשמת לצעוק שיכנס חזרה לבית, שכן לא רצתה שישוחח עמן (עמ' 9).

8. לשאלות ב"כ הנאשמת השיב המתלונן כי החליט להגיש תלונה כנגד הנאשמת, כשבסופו של יום רצה להתגרש ולהפסיק את הקשר עמה (עמ' 10, ש' 8). בהמשך, אישר כי הוא יודע שעובדה זו תסייע לו בבית הדין הרבני. עוד אישר כי "הטריגר" להגשת התלונה כנגד הנאשמת היה איומים שהפנה כנגדו אביה, איומים שהגיש לגביהם תלונה כנגד האב.

המתלונן הופנה לסתירה מהותית, לכאורה, בין הדברים שמסר בהודעתו (נ/1) לבין עדותו בבית המשפט. בעוד שבהודעתו מסר כי: **"מ התחילה לצרוח ולחסום אותי ולמנוע ממני ללכת לעבודה והיא שרטה אותי צבטה אותי נתנה לי בעיטות ודחפה אותי מול הילדה הקטנה שלנו .. ואני ניסיתי להגן על עצמי ויצאתי החוצה בשביל ללכת לרכב והיא רדפה אחרי ויצאה החוצה והשכנים יצאו גם והתחילו להתערב והם שמעו צרחות ויצאו לראות מה קרה"**, הרי שבבית המשפט סיפר כי ההתרחשות כולה עם הנאשמת אירעה בתוך הבית ולא מחוצה לו, כשהשכנות מגיעות אליו הביתה ושואלות לפשר הדברים (עמ' 4).

על רקע דבריו של המתלונן לפיהם התנהגותה התוקפנית של הנאשמת כלפיו נמשכה לאורך תקופה, הסביר המתלונן כי

ככל הנראה, החוקרת שגבתה את הודעתו נ/1 לא הקפידה ברישום הדברים, כך שהארוע המתואר בהודעה כולל, למעשה, שני ארועים אותם כתבה החוקרת כמקשה אחת. המתלונן הסביר כי ההודעה נגבתה בחטף והוא לא קרא תכנה עובר לחתימתו עליה (עמ' 14, ש' 3).

המתלונן הסביר כי ארעו שני ארועים עם הנאשמת - הראשון והמרכזי ארע בתוך הבית והוא הארוע המתואר בכתב האישום, במסגרתו תקפה אותו הנאשמת ובארוע זה הגיעו לפתח הבית שתי השכנות א ל ו י ע; הארוע השני, אשר קדם לארוע הראשון נשוא כתב האישום, ארע אף הוא בתוך הבית, אולם "גלש" אל מחוץ לבית, כאשר הנאשמת רודפת אחר המתלונן עד לרכב, תוך שהיא צועקת עליו. בארוע זה לא תקפה הנאשמת את המתלונן ואף לא נכחו בו השכנות (עמ' 14-13).

9. הסברו זה של המתלונן מקובל עלי ואף מתחזק נוכח עדותה של גובת ההודעה נ/1, **השוטרת לינוי גבאי**. גב' ג נשאלה אם יתכן כי בעת גביית הודעת המתלונן נ/1 בילבלה בין שני ארועי אלימות אותם סיפר המתלונן כך שבהודעה נחזים דברי המתלונן כארוע אלימות אחד והשיבה - **"אני לא פוסלת טעות שלי, זה מה שאני זוכרת וזה מה שרשמתי... אני בן אדם, יכול להיות שטעיתי. זה מה שאני הבנתי, כתבתי ונתתי לו לחתום על כך"**; **"אין נוסחה קבועה. המתלונן מספר את העדות שלו, את מה שאירע ואני רושמת. יכול להיות קוטעת אותו ושואלת שאלה ויכול שאני רושמת ברצף"** (עמ' 41, ש' 7-17).

עוד בענין זה ראוי לציין כי בעת גביית ההודעה היתה השוטרת גבאי חדשה בתפקידה, שירתה במשטרה כ-6 חודשים בלבד, כחוקרת מש"ל, הגובה תלונות ראשוניות מאזרחים (עמ' 41, ש' 12), ועל כן, בהחלט יתכן, כפי שהסביר המתלונן, שהתלונה נגבתה בחוסר תשומת לב, כך שנתערבבו בה, בשל הדמיון בין הארועים, שני ארועים הנחזים להיות ארוע אחד.

בהמשך, לבקשת ב"כ הנאשמת הדגים המתלונן כיצד הנאשמת תקפה אותו - **היא החזיקה את התינוקת ביד אחת ועם היד השניה צבטה, שרטה ובעטה בו ברגליים** (עמ' 12, ש' 11). המתלונן שב והכחיש כי היכה את הנאשמת בראשה, אף לא כהגנה עצמית (עמ' 14, ש' 30).

גם כאן, התרשמתי מכנות דברי המתלונן ומן העובדה שמעשה התקיפה המיוחס לנאשמת אפשרי לביצוע, גם כאשר היא מרימה את בתם הפעוטה בידה האחת.

10. חיזוק משמעותי לגירסת המתלונן מצאתי בהודעותיהן של השכנות - י ע ו א ל.

מהודעת י ע מיום 24.12.12 שעה 16:03 (ת/3) עולה כי מאז שהמתלונן והנאשמת עברו לגור ביישוב .., נשמעות צעקות נוראיות בין בני הזוג. לפני כחודשיים שמעה צעקות הדדיות מתוך הבית, ואז הגיעה השכנה א ל. השתיים יצאו החוצה ושמעו צעקות נוראיות של הנאשמת. לדברי העדה, **"תמיד זה צעקות שלה. קללות שלה וניבולי פה ואיומים. כך היה גם באותו יום רק שהפעם ממש יוצא דופן בעוצמות הגבוהות"**.

העדה קראה למתלונן והוא יצא אל מחוץ לבית. העדה הבחינה כי **"כל צווארו וזרועותיו שרוטים"**. לשאלתה האם הוא מכה את הנאשמת, השיב המתלונן: **"זו היא שבטירוף... אני מצטער שהתחנתני איתה, הזהירו אותי, מה אעשה היא נכנסה להריון"**. העדה אמרה למתלונן כי היא רואה שהוא במצוקה, היות וראתה את המצוקה בה נתון.

לדבריה, "הוא רעד וגם דימם מהשריטות. הוא כל הזמן אמר שהיא מטורפת". העדה הציעה כי יפנה לרווחה בבקשת עזרה, אולם הוא סירב. העדה אמרה למתלונן כי אם העניינים לא ירגעו, תפנה לרווחה, לבסוף הוא התרצה ואמר כי יפנה לרווחה. בינתיים פסקו צעקותיה של הנאשמת והמתלונן שב לביתו, תוך שהוא מדבר עם מישהו בטלפון, כנראה ממשפחת הנאשמת, "וממש ביקש עזרה שיבואו להרגיע אותה. ממש ראיתי את המצוקה שלו". העדה הבהירה בסיפת דבריה כי "אני חייבת לציין שכל הזמן הייתי שומעת אותה צורחת עליו וממש משפיטה אותו בצרחות, כמו תבקש מהורך כסף, למה הם פה, והוא היה עונה לה שהם משלמים להם את השכירות".

11. מהודעת א ל מיום 11.2.13 שעה 15:28 (ת/2) עולה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום נשמעו מבית הנאשמת והמתלונן "רעש וצעקות". העדה ניגשה לשכנה י ע כי הצעקות היו חזקות במיוחד ונשמע קול בכי תינוקת. העדה ציינה כי שמעה צעקות הדדיות וכן קללות. השתיים קראו למתלונן החוצה ומשיצא טען כי הנאשמת הרביצה לו. העדה ציינה: "אני חושבת שראינו שריטות בידיו, בזרוע, לא ממש זוכרת איפה. אישית לא ראיתי אותה תוקפת אותו או להיפך". המתלונן אמר שהנאשמת הרביצה לו, שהיא משוגעת ולא נורמאלית. העדה הציעה לו שיגשו לרווחה ולטיפול ואף התקשרה בעצמה לשרותי הרווחה באותו היום.

12. כאמור, הודעות אלה שהוגשו בהסכמה, מחזקות עד מאוד את גירסתו של המתלונן ויש בהן כדי לתמוך בה תמיכה של ממש. ראשית, השכנות מסרו כי הבחינו בסימני אלימות על גופו של המתלונן, שריטות מדממות בצווארו ובזרועותיו; שנית, המתלונן נשמע נסער, במצוקה, ומסר להן בזמן אמת כי הנאשמת הרביצה לו וכי היא מטורפת; שלישית, גב' עוז מסרה כי שמעה את המתלונן מתקשר למאן דהוא, כנראה ממשפחת הנאשמת, ומבקש עזרה שיבואו להרגיע אותה; רביעית, השכנות הדגישו כי הצעקות היו מצידה של הנאשמת, אשר בדרך כלל צועקת על המתלונן, מקללת אותו, מנבלת את פיה ומאיימת עליו.

13. חיזוק נוסף לגירסת המתלונן מצאתי בעדותו של אביו, מר ע ח.

מלכתחילה, הגישה המאשימה, בהסכמה, את הודעת האב (ת/4), במסגרתה התייחס לתמונות שהנציחו את החבלות בגופו של המתלונן (ת/5). בהודעתו מסר מר חולי כי בימים 10.10.12 ו-17.10.12 צילם את החבלות בגופו של המתלונן, לאחר ששאל אותו לפרט הסימנים והמתלונן סיפר לו כי הנאשמת התנפלה עליו והיכתה אותו.

לאחר שהעידה הנאשמת, ובסטייה מסדרי הדין המקובלים, ביקש ב"כ הנאשמת לשאול מספר שאלות את אבי המתלונן והתירתי לו לעשות כן.

מר ח נשאל על ידי ב"כ הנאשמת אודות כספים שהעביר למתלונן. בעוד ב"כ הנאשמת טען כי מדובר במשכורת ששילם למתלונן, הסביר מר ח כי הכספים שהעביר למתלונן ולנאשמת היו בגדר עזרה שוטפת למימון שכר דירה והוצאות מחיה. העד הסביר כי בהמשך לעדות המתלונן לפיה קיבל משכורת בסך 4,000 ₪ לחודש, הרי שמדובר היה בעזרה מטעמו ולא במשכורת כנגד הוצאת תלוש שכר (עמ' 26).

בכך, אינני רואה סתירה מהותית לגירסת המתלונן.

במענה לשאלות התובע, הרחיב העד אודות יחסי המתלונן והנאשמת וכן אודות גישת הנאשמת למשפחת המתלונן. מר

ח סיפר כי הנאשמת סברה כי הורי המתלונן לא אהבו אותה בשל היותה מאומצת. עוד סיפר כי התנגדותם לחתונה באה על רקע הקשר הקודם בין השניים, במסגרתו נפרדו וחזרו אחד לשני מספר פעמים. לאחר שהמתלונן סיפר כי הנאשמת בהריון, נתנו הוריו ברכתם לחתונה ואף מימנו אותה. לדבריו, הנאשמת היא זו שלא הסכימה לקבל את משפחת המתלונן. היא נהגה להרחיק את התינוקת מהורי המתלונן. שבועיים לפני הפרידה, נפגשו הורי המתלונן עם הורי הנאשמת שם הלין העד על התנהגות הנאשמת שמונעת מהמתלונן לצאת לעבודה. לטענת העד, הוריה של הנאשמת צידדו בעמדתו, לפיה אל לה לנאשמת למנוע מהמתלונן לצאת לעבוד. עוד סיפר מר חולי, כי הנאשמת מונעת מהורי המתלונן לראות את הנכדה, אלא על פי השעות שנקבעו על ידי בית המשפט (עמ' 27).

העד הסביר את נסיבות הגשת התלונה על ידי המתלונן - הוריה של הנאשמת שהו באילת וביקשו ממנה לעבור יחד עם בתה הפעוטה לאחותה, אשר ילדה תאומים. המתלונן ביקש מהנאשמת לחזור הביתה ובמקביל נטל מסמכים הקשורים לתאונת דרכים הקשורה אליהם, לצורך הגשה לעורך דין. משנודע הדבר לאביה של הנאשמת, הוא התקשר למתלונן ואיים עליו שכשיחזור מאילת "ירביץ לו ויזיין אותו" (עמ' 28). לדברי אביו של המתלונן, זה היה "הטריגר" להגשת התלונה כנגד הנאשמת ואביה.

14. כאמור, יש בעדותו של אביו של המתלונן, בה אני נותן אמון, משום חיזוק לעדות המתלונן. האב סיפר על מערכת היחסים בין המתלונן לבין הנאשמת, סיפר על יחסה של הנאשמת להוריו של המתלונן, על כך שמלכתחילה יחסה אליהם היה שלילי - כל זאת, כנראה, על רקע התנגדותם לכך שהשניים יתחתנו. לאחר שהנאשמת הרתה, וחרף העבודה שהורי המתלונן הסירו התנגדותם לחתונה, התקשתה הנאשמת לשנות יחסה אליהם.

גירסת הנאשמת ועדי ההגנה

15. הנאשמת, כבת 24 שנים, מסרה גירסתה בהודעה מיום 25.12.12, ת/1, במסגרתה הוחשדה בביצוע עבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה ואיומים.

הנאשמת בחרה לפתוח הודעתה בסיפור אודות ארוע שארע, לטענתה, עת היא והמתלונן היו חברים. לדבריה, בהיותה .. וכאשר המתלונן שירת בצבא, הוא כיוון לעברה נשק M-16 ודרך אותו. הארוע קרה בבית הוריה בנוכחות חברתה, בשמת פולני, אשר ראתה זאת. הנאשמת לא ידעה לומר מדוע עשה זאת המתלונן, שכן הם לא רבו באותו ארוע. היא שיערה ש"כנראה הוא בא עצבני". בהמשך, אמרה שמבחינתו "זה היה מעין בדיחה" (ש' 12). לדבריה, סיפרה על כך לאמה אשר שוחחה עמו אודות הענין.

הנאשמת מסרה שהמתלונן הוא "בעל מזג חם, אדם מאוד עצבני, יש לו פתיל קצר" (ת/1, ש' 9).

הנאשמת אישרה כי התלוננה בפני המתלונן על כך שהיא מגדלת את הילדה לבד, שהוא לא מתפקד כאבא ושהוא יוצא בבוקר וחוזר בערב. הנאשמת הדגישה כי בתה נולדה כפגית בחודש השביעי להריון (ש' 21). הנאשמת חשה פגועה שהמתלונן העדיף ללכת לעבוד עם אביו בכלבייה כשהיא נשארה לבד בבית עם דלקת עיניים (ש' 23). עוד הלינה על אופי העבודה של המתלונן, שבעבר עבד כמאבטח ובעת הרלוונטית לכתב האישום עבד יחד עם אביו ללא משכורת קבועה (ש' 28).

בהתייחסה לארוע נשוא כתב האישום - ובניגוד להודעותיהן של השכנות - מסרה הנאשמת כי התווכחה ורבה עם

המתלונן ואף השכנים שמעו צעקותיה כלפיו שלא יגע בה, היות והתקרב אליה בעצבים ופחדה שיכה אותה (ש' 32). הנאשמת אישרה שאמרה למתלונן לא לצאת לעבודה בכלבייה שכן רצתה שיעבוד בימים ולא בערבים. לדבריה, "היו ויכוחים וצעקות הדדיים הוא היה עצבני אש, המבט בעיניו הרתיע אותי. הוא דחף אותי. אם אינני טועה פעם אחת. נתן לי מכה בראש עם ידו נראה לי בצד ימין וזה עשה לי כאב ראש" (ש' 36); "אני התגוננתי מפניו. הייתי מקופלת כשבתי חבוקה בידי" (ש' 46); "כשהתקרב אלי אוטומטית התקפלתי. לא נתן לי אגרופים אך היה לי סימן כחול ביד ימין למעלה מתחת לכתף אמא שלי ראתה את זה. כנראה ממכה שנתן לי. אמרתי לה שקבלתי מכה ולא סיפרתי לה שזה הוא עשה לי את זה. השבוע סיפרתי לה שזה ממנו" (ש' 49). הנאשמת מסרה כי ככל הנראה החבלות שנגרמו למתלונן הן כתוצאה מהגנה עצמית, "כשהתקרב אלי יותר אני מיד הרחקתי אותו עם ידי שלא יעשה לי משהו חמור ואולי מזה הסימנים... יכול להיות שהיו לי ציפורניים ותפסתי אותו מתוך הגנה עצמית... אולי תוך כך הרמתי רגל מהתגוננות שלא יגע בי" (ש' 64-75).

הנאשמת סיפרה אודות עברה - "באופן כללי יש בי המון חששות ופחד להיות איתו. אני בת מאומצת להורי וזה כי היו מכים אותי בבית והרווחה הוציאו אותי מהבית בגיל 4" (ש' 39).

16. בעדותה בבית המשפט המשיכה הנאשמת להשחיר פני המתלונן. היא סיפרה כי במהלך כל שנות היכרותם הוא היה אדם מאוד עצבני, בועט בעמודים ברחוב, מניף לעברה את ידיו, היא היתה "ישר מתכווצת מפחד". הנאשמת שבה וסיפרה בהרחבה על ארוע דריכת הנשק מצד המתלונן בהיותה בת 16. לדבריה, העדה בשמת - אשר היתה עמה בקשר טלפוני - "היתה בהלם, נצמדה לקיר, ישבה על המיטה" (עמ' 16).

הנאשמת שבה והביעה את אי שביעות רצונה מתפקודו של המתלונן כאב ואת העובדה שאביו לא הסכים שיתחתנו כיוון שהיתה מאומצת (עמ' 17).

לענין הארוע נשוא כתב האישום - הנאשמת סיפרה שהויכוח בינה לבין המתלונן נסב על נושא צאתו לעבודה. לדבריה "הסיטואציה היתה שהתגוננתי כאשר הילדה עלי, חיבקתי אותה חזק והתכופפתי, הוא דחף אותי על הקיר וקיבלתי מכה בראש... המקרה הזה העלה לי את העבר והבנתי שאני לא רוצה שהעבר שלי יחזור, לא לילדה שלי" (עמ' 17).

לתמיהה מדוע ארועי האלימות הקודמים, לכאורה, שהפנה כלפיה המתלונן לא "העלו לה את העבר", השיבה הנאשמת "הייתי ילדה ולא באמת הבנתי אם זה טוב ואם ההתנהגות הזו תקינה" (עמ' 17).

לגבי החבלות שנגרמו למתלונן טענה הנאשמת כי אלה נגרמו, כנראה, מכך שדחפה אותו ובעטה בו, כאקט של הגנה עצמית (עמ' 18).

הנאשמת אישרה כי השכנות הגיעו לביתה וקראו למתלונן לצאת החוצה, אם כי טענה כי הן שמעו שצעקה "אל תיגע בי" - עובדה שלא עלתה מהודעותיהן שהוגשו בהסכמה (עמ' 18). עוד הוסיפה כי לא מצאה לנכון לצאת לשכנות ולומר להן כי המתלונן תקף אותה.

הנאשמת טענה כי לדעתה המתלונן "הקדים תרופה למכה" והגיש כנגדה תלונה, מחשש פן תספר הנאשמת להוריה שהמתלונן היכה אותה ואלה יגישו נגדו תלונה (עמ' 19).

17. בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת כי מעולם לא הגישה תלונה כנגד המתלונן (עמ' 19); עוד אישרה כי גדלה בבית בו היתה אלימות והוצאה ממנו בהיותה בת 4 וכי בעקבות עברה פיתחה פחד מאלימות ואמרה לעצמה כי "אצלה בבית זה לא יקרה" (עמ' 20); הנאשמת לא ידעה להסביר כיצד הסכימה להמשיך לחיות במחיצת המתלונן, תקופה של למעלה מ-6 שנים, כשהיא חווה ממנו "אווירת טרור" בבית, איומים והנפות ידיים - כל זאת כשברקע עברה המתואר לעיל והחלטתה לגלות אפס סבלנות לארועי אלימות (עמ' 20, ש' 27); בהמשך, הסבירה הנאשמת שנמנעה מלהגיש תלונה כנגד המתלונן בשל היותו אבי בתה (עמ' 21, ש' 10); הנאשמת היתה מרירה מהעובדה שבני הזוג גרו בברקן, קרוב להורי המתלונן ורחוק מהוריה. היא גם היתה מרירה מן העובדה שהמתלונן עבד בכלבייה, עבודה באמצעותה לא יכול היה לפרנס את בתם. עוד כעסה על הורי המתלונן שהחליטו מה ייכנס לעגלת הקניות שלהם ומה לא (עמ' 22).

בהתייחס לארוע נשוא כתב האישום, הופנתה הנאשמת לסתירה בין דבריה בהודעה, בה מסרה כי המתלונן נתן לה מכה בראש באמצעות ידו, לבין עדותה בבית המשפט, במסגרתה מסרה כי המתלונן דחף אותה על הקיר ואז קיבלה מכה בראש - לדבריה, "**הוא נתן לי מכה עם יד ימין בראש ובעקבות המכה הראש שלי הוטח בתוך הקיר**" (עמ' 22, ש' 22). בהמשך, הוסיפה הנאשמת כי המתלונן גם "**בעט בי וצבט אותי, הוא בעט בי ברגל והיו לי סימנים כחולים אחד ברגל ואחד ביד**" (עמ' 23, ש' 20). הנאשמת אישרה כי לאחר הארוע, כשעמד המתלונן מחוץ לבית ושוחח עם השכנות, אמרה לו שיכנס הביתה (עמ' 24, ש' 4).

18. אמה של הנאשמת, **גב' א כ**, הובאה על ידי ההגנה על מנת לספר על "ארוע הנשק". לדבריה, כשהיתה הנאשמת ... שהתה יחד עם המתלונן ועם חברתה ב בחדר. כעבור חצי שעה, יצאו השניים מן החדר כשהן נסערות מאוד. כעבור 3 ימים סיפרה לה הנאשמת כי המתלונן כיוון לעברן את הנשק, דרך אותו והן נבהלו, כסוד של איום (עמ' 29). העדה סיפרה כי שוחחה על כך עם המתלונן והוא אמר לה שלא התכוון. בעקבות הארוע העדה אסרה על המתלונן להיכנס לביתה עם נשק. היא נטלה מן המתלונן את הנשק בכניסה לבית והחזירה לו אותו ביציאה. לשאלה אם זכור לה שהנאשמת והמתלונן יצאו מחוץ לבית כשהוא עם נשק, השיבה העדה "לא זכור לי", למרות שאישרה כי נפגשו מחוץ לבית (עמ' 30).

אמה של הנאשמת סיפרה שכאשר הנאשמת הגיעה לביתה יחד עם המתלונן, כשבתם היתה כבת 4 חודשים, הבחינה בסימן כחול על הזרוע הימנית ועל רגלה הימנית. כששאלה אותה לפרש הסימנים, השפילה הנאשמת מבטה. כך עשה גם המתלונן. לאחר כשבוע, כשהעדה ואביה של הנאשמת שהו באילת, נודע לעדה שהנאשמת התוודתה בפני אחיה "שאכן היתה אלימות ביניהם", והם התקשרו אליה לאילת וסיפרו לה זאת. עובדה זו גרמה לפירוד ביניהם ואף "הולידה" את התלונה במשטרה. כשחזרו מאילת סיפרה הנאשמת להוריה כי המתלונן "בעט בה ודחף אותה". שבוע לאחר מכן, נודע להם שהמתלונן הגיש תלונה במשטרה (עמ' 30).

לגבי הארוע נשוא כתב האישום העידה גב' כ כי הנאשמת סיפרה לה "**שהוא (המתלונן) הטיח את הראש שלה בקיר**" (עמ' 31, ש' 12) והנאשמת רצתה למנוע ממנו לצאת מהבית והוא "**דחף אותה והטיח את ראשה בקיר ובעט בה**" (עמ' 32, ש' 9).

19. אחותה של הנאשמת, **גב' א ח**, העידה אף היא וסיפרה על ארוע הנשק עם המתלונן. לדבריה, שמעה על כך מחברתה של הנאשמת, בשמת. העדה מסרה כי התנגדה לקשר בין הנאשמת לבין המתלונן עד כדי שנמנעה מלהגיע לארוחות משפחתיות שהתקיימו בנוכחותו (עמ' 33). הקשר בין הנאשמת למתלונן היה מלווה במריבות ובפרידות חוזרות

ונשנות. אף כי לא תיארה ארועי אלימות מצד המתלונן כלפי הנאשמת, מצאה העדה לומר כי לפני חתונתם, ביקש המתלונן ממשפחת הנאשמת סליחה "**כי כל הזמן הוא היה מקלל אותנו והאלימות לא פסקה**" (עמ' 33, ש' 10). העדה הסכימה כי גם הנאשמת נטלה חלק פעיל בריבים והיתה צועקת, אם כי לטענתה המתלונן היה יותר אובססיבי.

העדה סיפרה כי שאלה את הנאשמת מדוע החליטו להיפרד והנאשמת אמרה לה שהסימנים שעל גופה הם תוצאה של אלימות שהיפנה כלפיה המתלונן (עמ' 33, ש' 23). הנאשמת סיפרה לה שהמתלונן "**דחף לה את הראש בקיר והיא ניסתה להתגונן**" (עמ' 33, ש' 26). העדה לא ראתה סימנים על הנאשמת שכן סיפרה לה על הארוע בדיעבד. גם הוריה לא מצאו לנכון לחזור מאילת ברגע שסיפרו להם על הארוע הקשה, אלא שבו הביתה כעבור יום או יומיים כמתוכנן. זאת חרף העובדה שהעדה אמרה להם שהם צריכים לחזור הביתה. לטענתה, לא הוגשה תלונה במשטרה כנגד המתלונן, "וזו היתה טעות" (עמ' 33, ש' 27-32).

20. העדה **גב' בכצ** הובאה על ידי ההגנה על מנת שתספר על ארוע הנשק במסגרתו איים המתלונן, לכאורה, על הנאשמת באמצעות נשקו ואף דרך אותו. יצוין, כי מ-ת/6, מזכר מיום 7.2.13, עלה כי חוקרת מהמשטרה יצרה קשר עם העדה ושאלה אותה האם ארע ארוע אלים בין המתלונן לנאשמת בנוכחות העדה. זו השיבה כי בעבר היתה בקשר טוב עם המשפחות של הנאשמת והמתלונן וכיום אינה בקשר עם אף אחד מהם, על כן אינה מעוניינת להיות מעורבת בעניינים שביניהם. עוד הוסיפה כי אינה מוכנה למסור דבר ולהתערב ביניהם. חרף דברים אלה, הובאה הגב' כהן צמח לעדות, כאמור.

בעדותה, מסרה העדה כי היתה חברת ילדות של הנאשמת, גדלה איתה והיתה שכנתה. הכירה גם את המתלונן. משנשאלה העדה על ארוע קודם במסגרתו כיוון המתלונן נשק כלפי הנאשמת, בנוכחותה, השיבה כי כשהמתלונן היה בשרות סדיר נהג לצאת מהבסיס עם הנשק "ולא יותר מזה" (עמ' 37, ש' 20). העדה אישרה כי המתלונן נכנס לחדרה של הנאשמת עם הנשק, אולם לא ידעה לומר מה היה בחדר, "אין לי מה להגיד לגבי אפיון ארוע מיוחד" (עמ' 38, ש' 5). העדה סיפרה שעד לפני 5 שנים היתה בקשר עם אחיו של המתלונן. עוד הוסיפה כי אין לה משהו בעד או נגד הנאשמת והמתלונן.

משהוטח בעדה כי אחותה של הנאשמת, א, אמרה שהעדה סיפרה לה שנכחה בארוע הנשק, הכחישה זאת ושללה מכל וכל שהיתה חברה של אנאבל (עמ' 38, ש' 30). עוד טענה כי ב-4 השנים האחרונות, הוריה מצויים בסכסוך שכנים עם הורי הנאשמת (עמ' 39).

העדה שבה והכחישה כי אי פעם היתה בקשר עם אנאבל וחשפה שהאחרונה שלחה לה הודעת SMS במסגרתה חשפה דברים שנאמרו בדיון בבית המשפט בתיק זה. לדבריה, "מבחינתי היא באה עם סוג של קלף שאם היא תכניס לי מילים לפה אני אלך איתה אבל אני לא" (עמ' 39, ש' 13).

בחקירה הנגדית הציגה העדה לבית המשפט את הודעת ה-SMS מיום 20.10.14 שנשלחה אליה מאת אחותה של הנאשמת, בזו הלשון:

"**הי בשמת, ערב טוב, זו א, אני יכולה להבין את ההסתייגות שלך מלהיות חלק במשפט הזה, אבל רצה הגורל וזו הסיטואציה הנוראית שאנו עומדים בה. לפני מספר שנים ישבנו יחד באוטובוס, שפכנו בפני אחת השניה את הדאגות בנוגע לקשר ביניהם, סיפרת לי על אותו יום עם הנשק ולא הבנו אז איך הם חזרו זו העדות היחידה**

שלי בנושא בכדי לנסות ולעזור למספר את האמת. לך יש אפשרות רבה יותר, את נכחת בחדר. שלושתכם בלבד. אם את כן חושבת שביכולתך לעזור נשמח זה יעזור וזה רק לספר את מה שקרה ותו לא. מקווה שאולי נצליח גם בלי העדות שלך אך הסיכוי קלוש. בכל אופן תודה אם קראת עד כה" (עמ' 39).

העדה לא השיבה לאנאבל על הודעה זו.

21. כאמור, התרשמתי מהנאשמת ומעדות ההגנה (אמה ואחותה) לא היתה חיובית. על כן לא ראיתי לאמצן ואני מעדיף על פניהן את גירסת המתלונן לה נימצאו חיזוקים ותימוכין בחומר הראיות, כמפורט לעיל.

להלן טעמי:

א. התרשמתי כי הנאשמת היא זו שהיתה אובססיבית כלפי המתלונן והצרה צעדיו. העובדה כי התחנתה עמו בגיל כה צעיר, לאחר שהרתה ללא תכנון מוקדם וילדה את בתם כפגה ומוקדם מן הצפוי - פגעה ביכולתה לתפקד באופן תקין וערערה את שיקול דעתה. כך התמרמרה הנאשמת מן העובדה שעברה לגור עם המתלונן ביישוב ..., קרוב להוריו ורחוק מהוריה; כך לא השלימה עם העובדה שהמתלונן עזב את עבודתו כמאבטח והחל לעבוד יחד עם אביו בכלבייה, אותו אב שהתנגד לנישואיהם; כך טענה שהמשכורת שהביא המתלונן לא הספיקה לקיומם בכבוד; וכך ניסתה למנוע ממנו לצאת לעבודה בכלבייה בערבים.

ב. תימוכין לאימפולסיביות של הנאשמת כלפי המתלונן ניתן למצוא בהודעות השכנות, אשר מסרו כי כבכל יום, גם ביום הארוע, הנאשמת היא זו שהיתה דומיננטית, היא זו שצעקה בקול רם יותר ובכלל - הנאשמת נהגה לצעוק על המתלונן, ניבלה את הפה כלפיו, קיללה אותו ו"השפיטה אותו בצרחות".

ג. בעת מסירת העדות על ידי הנאשמת בלט נסיונה להשחיר את המתלונן ולהציגו כגבר אלים וברוטאלי, אשר הטיל עליה אימתו משך כל שנות היכרותם, עד כדי יצירת "אווירת טרור".

אכן, מוכרת התופעה של מתלוננים - נשים וגברים כאחד - הנמנעים מלפנות למשטרה ולהתלונן על בני זוגם, חרף העובדה שהם חווים מצידם אלימות פיזית ואלימות מילולית. עוד מוכרת התופעה של מתלוננים אשר למרות שחוו בעברם אלימות שנפסקה, נמנעים מלהתלונן במשטרה נוכח גילויי אלימות מחודשים כלפיהם. והנאשמת, כמי שהוצאה ממשפחתה הביולוגית בגיל צעיר, על רקע אלימות במשפחה, ונמסרה למשפחה מאמצת, טוענת כי נמנעה מלהגיש תלונה כנגד המתלונן בשל היותו אבי בתה.

ואולם, התרשמתי שבנסיבות המקרה הקונקרטי שבפני, וחרף התופעה המוכרת כנזכר לעיל, גירסתה של הנאשמת לגילויי אלימות מתמשכים מצד המתלונן כלפיה אינה סבירה. הנאשמת העידה נחרצות כי לאחר שהוצאה ממשפחתה הביולוגית על רקע גילויי אלימות, גמרה אומר כי שוב לא תשלים עם גילויי אלימות מכל סוג שהוא ולא תיתן לבתה להיחשף לגילויי אלימות. עוד העידו הנאשמת ואמה כי היחסים ביניהן מצויינים וכי האם היתה מעורבת בחייה של בתה הנאשמת. והנה, הנאשמת מתארת את המתלונן כאדם אלים, אשר צועק עליה ומקלל אותה, אדם שמפחיד אותה, אימפולסיבי שאינו שולט בכעסיו, שנוהג להכותה. ולמרות כל אלה, בוחרת

הנאשמת להמשיך ולחיות עם המתלונן, וגם לאחר שנפרדו זה מזו, היתה זו הנאשמת שבחרה לשוב אל המתלונן.

כאמור, לאור התרשמותי מהנאשמת כדעתנית וככוחנית כלפי המתלונן - כפי שגם משתקף מהודעות השכנות - ועל רקע עברה ורגישותה לענין האלימות, אינני מקבל את גירסת הנאשמת לפיה בחרה להמשיך בקשר עם המתלונן ונמנעה מלהתלונן עליו במשטרה או לשתף את אמה, חרף העובדה שהוא נוקט באלימות מתמשכת כלפיה.

ד. תמיהה נוספת עולה מעדויותיהן של הנאשמת, אמה ואחותה, והיא העובדה כי הוריה של הנאשמת החליטו להמשיך שהייתם באילת ולשוב הביתה, כמתוכנן, זאת חרף העובדה שאחות הנאשמת התקשרה אליהם ודיווחה להם על אלימות שחוותה הנאשמת מצד המתלונן. כל זאת, על רקע הרגישות מצד המעורבים - הנאשמת ואמה - כלפי גילויי אלימות ונוכח עברה של הנאשמת, כמתואר לעיל.

ה. סתירה מהותית מצאתי בין דברי הנאשמת בהודעתה ת/1 לבין עדותה בבית המשפט - בעוד שבהודעתה במשטרה מסרה הנאשמת כי המתלונן דחף אותה פעם אחת ונתן לה מכה בראש עם ידו, הרי שבבית המשפט בחרה הנאשמת להעצים את הארוע, להאדירו ולהגזים בתיאורו, כשהוסיפה כי המתלונן דחף אותה על הקיר וראשה הוטח בתוך הקיר. עוד מצאה להוסיף הנאשמת, כי לבד מכך, המתלונן גם בעט בה וצבט אותה עד כי נוצרו לה סימנים כחולים ברגל וביד.

סתירה מהותית זו ניזקפת לחובתה של הנאשמת ואף מהווה תימוכין לעובדה שהנאשמת בחרה להשחיר פני המתלונן ולהגזים בתיאור הארוע, על מנת להצדיק את נקיטת האלימות כלפיו.

ו. למעשה, הנאשמת לא הכחישה כי החבלות שנגרמו למתלונן הן תוצאה ממגע שנוצר ביניהם בעת הארוע נשוא כתב האישום, עובדה המהווה אף היא חיזוק לגירסת המתלונן ולהודעות השכנות, שאף הן הבחינו בחבלות אלה. בקבלי את גירסת המתלונן, לפיה הנאשמת היא זו שתקפה את המתלונן, ולאור שינויי הגירסה מצד הנאשמת כמפורט לעיל, הרי שיש לדחות את טענת ההגנה העצמית שהעלתה הנאשמת. העובדה שהנאשמת טענה שגרמה למתלונן את החבלות כאקט של הגנה עצמית וכשבתם הפעוטה בידה מוכיחה כי הנאשמת יכולה היתה לגרום לאותן התוצאות גם שלא בתנאי הגנה עצמית.

ז. התרשמתי שארוע הנשק שיוחס למתלונן על ידי הנאשמת, אמה ואחותה לא משקף את המציאות. לא עולה על דעתי שאמה של הנאשמת, כמי שמודעת לעברה הרגיש כמפורט לעיל, תסכים "להסתפק" בהפקדת הנשק בידיה כל אימת שהמתלונן הגיע לביקור בביתם, מבלי שתבטיח את שלום הנאשמת שעה שהיא מצויה בחברתו מחוץ לביתם. כל זאת על רקע רגישותן המתבקשת והנטענת של השתיים בנוגע לעברה של הנאשמת ולהוצאתה ממשפחתה על רקע גילויי אלימות.

כבר ציינתי כי ניכר היה באמה של הנאשמת ובאחותה כי היו מוטות לטובת הנאשמת, בהבין כי העלאת ארוע הנשק יהיה בו כדי להשחיר את המתלונן ולפגוע באמינותו.

בענין זה, יש להפנות גם לעדותה של גב' ב כ צ שזומנה על ידי ההגנה, דווקא. אמנם העדה מסרה כי בין משפחתה למשפחת הנאשמת סכסוך שכנים שנמשך 4 שנים וכי בעבר היתה חברתו של אחי המתלונן, ואולם לא

ניתן להתעלם מהעבודה שהעדה כלל לא אישרה את דברי הנאשמת ואחותה אודות ארוע הנשק (וראה המזכר, ת/6). העדה אף שללה כי היתה אי פעם חברתה של אחות הנאשמת או ששוחחה עמה בנושא. לענין זה, יש לראות בהודעת ה-SMS ששלחה אחות הנאשמת לעדה כנסיון לשים דברים בפיה וכנסיון להשפיע עליה למסור עדות לטובת אחותה הנאשמת.

סוף דבר

22. הוכח בפני כי בשל ויכוח אודות עבודתו של המתלונן, ובנסיון למנוע ממנו לצאת מהבית, תקפה אותו הנאשמת בכך ששרטה וצבטה את המתלונן בזרועו השמאלית וכן, דחפה אותו ובעטה בו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן המאטומות רחבות בזרועו השמאלית שהן חבלה של ממש.

הנאשמת לא עוררה ספק סביר שמא התקיים בהתנהגותה סייג לאחריות פלילית מסוג הגנה עצמית ועל כן, אני מרשיע אותה בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ה, 01 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד יניב המי, הנאשמת וב"כ עו"ד באיער.